

Svar på Jobs fråga

”Om en människa dör, kommer hon då att leva igen?”
Job 14:14

Inget ämne är av större allmänt intresse än det som ryms i denna gripande fråga som ställs av Job. Under normala omständigheter vill ingen dö, men alla inser att såvitt mänskligheten kan förutse väntar döden på varje människa. Därför är frågan i allas hjärtan och på mångas läppar om det finns liv efter döden.

Människor genom tiderna, i sin sorg över sina nära och käras död och i vissheten om sin egen slutliga undergång inför den stora fienden, döden, har utformat alla möjliga filosofier för att lugna sin rädsla och förneka verkligheten i det som är så tragiskt verkligt. De har anammat tron att döden inte är vad den verkar vara; att den är ett sätt för människor att träda in i en annan och mer sublim livsvärld eller, i vissa fall, till ett tillstånd av evig plåga.

Var är de döda? Vad händer när en människa dör? Är de döda mer levande än de levande? För tusentals år sedan ställde den rättfärdige mannen Job den fråga som citeras i vår inledande vers: ”Om en människa dör, kommer hon då att leva igen?” Här talade Guds profet för miljarder människor som har sört förlusten av sina nära och kära, och som själva, i likhet med hela mänskligheten, har fruktat den oundvikliga dödens ankomst.

Job hade ett personligt och livsviktigt intresse av svaret på sin fråga, för han hade just bett Gud att låta honom dö . (Job 14:13). Job var inte trött på att leva, men han var utmattad av lidande till den grad att han undrade om livet under sådana förhållanden var värt att leva. Jakob skrev: "Ni har hört om Jobs tålamod." (Jakob 5:11). Job behövde tålamod, för Gud hade tillåtit att svåra olyckor drabbade honom. Hans hjordar, hans boskap och hans familj förstördes alla. Han förlorade sin hälsa och drabbades av en motbudande hudsjukdom som täckte hela hans kropp. Till slut vände sig hans hustru mot honom och sade: "Förbanna Gud och dö." Job 2:9

Job hade dock ingen avsikt att förbanna Gud. Han litade på Gud även om han inte förstod varför han fick lida så mycket. Förståeligt nog sökte han befrielse från lidandet om det var Guds vilja, så han bad: "O, om du bara skulle gömma mig i graven, om du bara skulle hålla mig i hemlighet, tills din vrede är förbi, om du bara skulle bestämma en bestämd tid för mig och minnas mig!" Job 14:13

Efter att på detta sätt ha bett Gud att låta honom dö, funderade Job över vad det skulle innebära om Gud besvarade hans bön och tillät honom att gå in i döden. Så frågade han, med orden i vår inledande text: "Om en människa dör, kommer hon då att leva igen?" Job frågade utifrån sin egen erfarenhet och sina egna känslor. Men som Guds profet är hans ord gudomligt inspirerade, så vi vet att han formulerade frågan om livet efter döden på ett sätt som stämmer överens med sanningen i Guds ord om ämnet.

Det är viktigt att notera att Job inte frågade: "Om en människa dör, är hon då mer levande än någonsin?" Han frågade inte heller: "Om en människa dör,

betyder det att hon har gått till himlen eller till en plats av plåga?” Job visste att när en människa dör, är hon död, så den fråga han ställde var: ”Kommer hon att leva igen?” På så sätt uppmärksammas vi på den stora grundläggande sanningen i Bibeln att livet efter döden beror på att de döda återuppväcks till liv. Det finns hopp om liv efter döden, inte för att det inte finns någon död, utan för att Gud har lovat att använda sin mäktiga kraft för att återuppväcka de döda till liv. Job trodde att om han fick dö för att slippa ytterligare lidande, skulle Gud senare återuppväcka honom till liv. Han sade: ”Alla dagar av min bestämda tid skall jag vänta [i döden], tills min förvandling [från död till liv] kommer. Du skall kalla, och jag skall svara dig; du skall ha en önskan om dina händers verk.” Job 14:14,15

Hoppet om uppståndelsen

Det är detta hopp om uppståndelsen som Job hade, vilket framställs så tydligt och med sådan tröstande försäkran i Nya testamentet. Aposteln Paulus skrev: ”Eftersom döden kom genom en människa, kom också de dödas uppståndelse genom en människa.” (1 Korintierbrevet 15:21). I denna text överträdde den fullkomliga ”människan” Adam den gudomliga lagen och ådrog sig själv och sina efterkommande dödsstraffet. Den fullkomlige ”människan” Jesus tog syndarens plats i döden och gjorde därmed det möjligt för Adams släkte att befrias från döden genom uppståndelsen. Detta är vad Paulus menade när han skrev: ”Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv genom Jesus Kristus, vår Herre.” Romarbrevet 6:23

Varför denna förvirring?

Grunden till mycket av förvirringen kring livet efter döden har sitt ursprung i Edens lustgård. Gud sade till Adam: "Du får inte äta av trädet som ger kunskap om gott och ont, för när du äter av det kommer du säkert att dö." (1 Mosebok 2:17). Senare frågade Satan, genom ormen, Eva om detta och sade: "Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av något träd i trädgården?" Eva bekräftade vad Gud hade sagt, inklusive hans uttalande att döden skulle vara straffet för olydnad. 1 Mosebok 3:1-3

Då svarade Satan Eva och sade: "Ni kommer inte att dö." (1 Mosebok 3:4). Detta var en uppenbar förnekelse av vad Skaparen hade sagt. I praktiken anklagade Satan Gud för att ljuga när han sade att döden skulle vara straffet för olydnad. Möjligen trodde Satan att han på något sätt kunde omintetgöra det gudomliga syftet att ålägga människan dödsstraffet. Om så var fallet upptäckte han snart att hans försök var fruktlösa, ty mänskligheten började dö.

Satan medgav dock inte att han hade fel. Istället började han, genom mänskliga medhjälpare, sprida lögnen att döden inte är vad den verkar vara, att det inte finns någon död. I den mån han kunde få människor att tro på detta skulle han bevisa att han talade sanning när han sa till Eva: "Ni kommer inte att dö"; ni kommer bara att verka dö, och när ni verkar dö kommer ni att vara mer levande än någonsin.

Jesus sade om Satan: "Han är en lögnare och lögnens fader." (Joh. 8:44). Med andra ord var Satan upphovsman till den första lögnen, och det var den

mest förödande och långtgående lögn som någonsin har berättats. Denna lögn, som har sitt ursprung i Edens lustgård, har förvrängt sanningen om döden i sinnet hos människor av alla nationer och religioner; medan sanningen, såsom den uttrycks av Gud i uttalandet: "Ni kommer säkert att dö", endast har trots av relativt få.

Lögnen om den "separata enheten"

Det har varit uppenbart för alla att människokroppen dör och återgår till jordens beståndsdelar. Satan visste att det inte fanns något sätt för honom att lura människorna när det gällde detta. Därför började han sprida uppfattningen att det finns något inom den mänskliga organismen som är skilt från kroppen, en entitet som flyr från kroppen när den dör och fortsätter att leva. I bekännande kristna kretsar betecknas detta odefinierbara något som den "odödliga själen".

De forntida egyptierna höll fast vid denna uppfattning. Den antogs senare av grekiska och romerska filosofer. Efter att apostlarna somnat in i döden infördes den i den kristna kyrkan av hedniska filosofer. Även om den beskrivs på olika sätt har denna teori om att det finns något inom människan som inte kan dö, och att det därför inte finns någon död, varit den allmänna tron hos de flesta religiösa människor, både kristna och icke-kristna.

Bibeln visar att denna tanke var utbredd bland många redan på kung Salomos tid, och vi ser att han bekämpar detta villfarelse med sanningen. Han skrev: "Det som drabbar människors barn drabbar också djuren; samma sak drabbar dem: när den ene dör, dör också den andre; ja, de har alla samma

andedräkt; så att människan inte har någon fördel framför djuret; ty allt är fåfänglighet. Alla går till samma plats; alla är av stoft, och alla blir till stoft igen. Vem vet [vem kan bevisa] om människans ande stiger uppåt och djurets ande sjunker ned till jorden?” Predikaren 3:19-21

Hur tydligt uttrycker inte Salomo Guds sanning, när han bekräftar att människan och djuret är lika i döden, att de alla har en och samma andedräkt, eller ”*ande*”, som samma hebreiska ord översätts i Predikaren 3:21. Efter att på detta sätt ha framfört sanningen frågar han: ”Vem vet [kan bevisa motsatsen]?” Han visste uppenbarligen att de omgivande hedniska nationerna höll fast vid Satans lögn att det inte finns någon död, att medan kroppen dör finns det en ”*ande*” som går ”uppåt” och fortsätter att leva. Men detta, visar Salomo, är inte sant. Han säger snarare att i döden är människan och djuren lika. Människans överlägsenhet ligger i det faktum att Gud har lovat att återuppväcka döda människor till liv vid uppståndelsen, men inte har lovat att göra detta för de lägre djuren.

”Odödlig själ” finns inte i Skriften

Uttrycket ”odödlig själ” förekommer inte någonstans i Bibeln, och Skriften lär inte heller på något sätt att en separat enhet bor i människokroppen och flyr för att leva någon annanstans när kroppen dör. Det första stället där ordet ”själ” används i Bibeln är i 1 Mosebok 2:7. I denna vers berättas det att Gud skapade människan av ”jordens stoft och blåste livets ande i hennes näsborrar; och människan blev en levande själ”.

Lägg märke till att versen säger att människan "blev" en levande själ, inte att hon "har" en själ. En "levande själ" är helt enkelt ett levande väsen, eller en levande varelse, som, som denna text avslöjar, är resultatet av föreningen mellan livets andedräkt och organismen, eller kroppen. Kroppen är inte själen. Livets andedräkt är inte själen. Det är när andedräkten, genom gudomlig kraft, ger liv åt kroppen som kombinationen av de två resulterar i en "levande själ".

Salomo sade att människan och djuren alla har samma andedräkt, och han hade rätt. Om människor och lägre djur som förintades i syndafloren läser vi: "Allt kött som rörde sig på jorden dog, både fåglar och boskap och vilda djur och alla kräddjur som krälar på jorden, och alla människor: Allt som hade livets andedräkt i näsborrarna, allt som fanns på det torra landet, dog." 1 Mosebok 7:21,22

Eftersom djurvärlden lever genom samma "livets andedräkt" som gör det möjligt för människan att leva, är även djuren "levande själar". Denna viktiga sanning döljs för den som läser Bibeln utan närmare eftertanke på grund av inkonsekvenser i översättningen. I 1 Mosebok 1:24 står det till exempel: "Gud sade: 'Låt jorden frambringa levande varelser efter deras slag, boskap, kräddjur och vilda djur efter deras slag.' Och så blev det." I denna text är uttrycket "levande varelse" en översättning av exakt samma hebreiska ord som de som översätts med "levande själ" i 1 Mosebok 2:7, där hänvisningen gäller Adam – orden "varelse" och "själ" är båda översättningar av det hebreiska ordet "nephesh". Eftersom översättarna strävade efter att fastställa en skillnad mellan människan och djuren,

vilket Skrifterna inte ger stöd för, använde de ordet "varelse" när det hänvisades till de lägre djuren, och "själ" när texten hänvisade till människan. Inte undra på att Salomo skrev: "När den ene dör, dör också den andre."

Den rätta tanken uttrycks tydligt av Salomo, som när han beskrev vad som händer när en människa dör skrev: "Då återvänder stoftet till jorden, såsom det var, och anden återvänder till Gud, som gav den." (Predikaren 12:7). Den enkla sanningen som framställs i denna text förvirras i många människors sinnen av ett missförstånd av ordet "*ande*". Det översätter det hebreiska ordet "*ruach*", som helt enkelt betyder "andning" eller, som i detta fall, livets osynliga kraft.

Denna text antyder inte ens i närheten att när en människa dör finns det en medveten varelse som flyr från hennes kropp och tas upp till Gud i himlen. Ordet "*återvända*" som används i ovanstående text utesluter möjligheten till en sådan tolkning. Kroppen återvänder till stoftet eftersom den kom från stoftet. Om "*anden*" var en separat varelse som återvände till Gud, skulle det innebära att den tidigare bodde hos Gud och fick tillstånd att tillfälligt komma till jorden för att bebo en mänsklig kropp. Hur orimlig skulle inte en sådan slutsats vara!

Hur väl stämmer dock Salomos definition av döden överens med de fakta som framgår av Bibeln om människans levande själ eller varelse? När kroppen och andedräkten återvänder till sina ursprungliga källor, upphör den levande själen, eller varelsen, att existera. Den har dött, och döden är straffet för synd. I Hesekiel 18:4 står det i enkla ord: "Den själ som syndar, den skall dö."

Döden kallas ”sömn”

Eftersom Gud har lovat att återuppväcka döda människor till liv, talar Bibeln om dem som har dött som om de sover. Denna viktiga sanning i Bibeln framhävs av Jesus när han talar om döden av Lazarus, bror till Marta och Maria. Han sade till sina lärjungar: ”Vår vän Lazarus sover.” Lärjungarna trodde att Jesus syftade på naturlig sömn, så han sade tydligt till dem: ”Lazarus är död.” Johannes 11:11–14

Här framförde Jesus en av de grundläggande lärorna i Guds ord. Lazarus var död, men han ”sov” också. När Gud sade till Adam att olydnad skulle leda till döden – ”Du kommer säkert att dö” – syftade han på livets utplåning. Denna utplåning av livet skulle ha varit permanent om det inte vore för att Gud fortfarande älskade sina mänskliga varelser och ordnade förlossning för dem genom gåvan av sin älskade Son som mänsklighetens Förlossare och Frälsare från döden. Johannes 3:16, 17; 1 Timoteus 2:3–6

Jesus gav sitt ”kött”, sin mänsklighet, som en ”lösen [grekiska: motsvarande pris] för alla”, ”för världens liv” (Johannes 6:51). Den fullkomlige mannen Adams olydnad förde med sig synd och död över alla hans efterkommande. Guds rättvisa krävde ”liv för liv”, den fullkomlige mannen Jesu död – för att uppväga den olydnad och dödsstraff som lagts på Adam. Jesu död utgjorde ”lösen”, eller motsvarande pris, för Adam. Följaktligen var det Jesus som ”genom Guds nåd skulle smaka döden för varje människa”. (2 Mosebok 21:23; Rom 5:12–19; Hebr 2:9). På så sätt ordnades det så att straffet, dödsdomen, som utdömts mot Adam och hans

släkte, kunde betalas. Även om alla har fortsatt att dö, kommer det, tack vare den förlossning som ordnats genom Kristus Jesus, att ske ett uppvaknande av de döda. Därför använder Bibeln termen "sömn" för att beskriva deras tillfälliga frånvaro av liv.

De som sover är omedvetna om den yttre världen, och detsamma gäller de som är döda. De ser ingenting, hör ingenting, vet ingenting. Bibeln säger: "De levande vet att de ska dö, men de döda vet ingenting." (Predikaren 9:5). De som sover kan väckas; så kan och kommer de som "sover" i döden att väckas. Som Jesus sade om Lasarus: "Jag går dit för att väcka honom ur sömnen." (Johannes 11:11). Alla som sover i döden ska genom gudomlig kraft väckas på morgonen av jordens nya dag. Det är därför vi läser: "Gråt kan vara en natt, men glädje kommer på morgonen." Psalm 30:5

Marta tröstas

Jesus och den lilla familjen i Betania – Maria, Marta och Lasarus – var nära vänner. När Lasarus blev sjuk befann sig Jesus och hans lärjungar en bit från Betania. Systrarna skickade bud till Jesus om Lasarus sjukdom, men han begav sig inte omedelbart till dem. Han väntade i två dagar. Jesus meddelade sedan att Lasarus hade dött och sov, och att han skulle "väcka honom ur sömnen". Johannes 11:1–15

Marta gick ut för att möta Jesus när han närmade sig deras hem. Hon tillrättavisade honom milt och sade: "Herre, om du hade varit här, skulle min bror inte ha dött." (Johannes 11:21). Marta var förkrossad, och detta var ett utmärkt tillfälle för Jesus att trösta

henne, vilket han också gjorde. Vilka tröstande ord sade Mästaren till Marta i hennes stund av stort behov? Sa Jesus till henne, som ofta har sagts under liknande omständigheter: "Marta, din bror är inte riktigt död, han har bara kastat av sig sitt yttre skal, sin kropp"? Sa han att den verkliga Lazarus var mer levande än någonsin? Sa Jesus till Marta att Lazarus "själ" troligen svävade i närheten? Sa han: "Marta, det finns ingen död"?

Jesus sa inget av detta. Han hade tidigare sagt till sina lärjungar: "Lazarus är död", och han skulle nu inte motsäga denna sanning genom att säga till Marta att hennes bror var mer levande än någonsin. Det han sa för att trösta Marta stämde överens med vittnesbördet i hela Guds ord. Eftersom han visste att Lazarus faktiskt var död, sa han till Marta: "Din bror kommer att leva igen." Johannes 11:23

Marta var inte säker på vad dessa ord innebar. Hon visste att Jesus hade väckt andra från dödens sömn, och hon hade sagt till Jesus: "Vad du än ber Gud om, kommer Gud att ge dig det", men hon var inte säker på att Jesus just då skulle be Gud att väcka hennes bror från dödens sömn. Hon svarade: "Jag vet att han kommer att leva igen vid uppståndelsen på den yttersta dagen." Johannes 11:22,24

Marta visste tydligt att det skulle ske en allmän uppståndelse av alla döda, och att Lazarus då skulle väckas ur dödens sömn. Hon kände till de löften som finns nedtecknade i Gamla testamentet, och hon hade lyssnat med vördnad och tro på Jesu läror, så hon visste att det fanns ett härligt hopp om uppståndelse för hela mänskligheten. Marta förstod också att den allmänna uppståndelsen skulle äga rum på "den sista dagen". Den sista dagen är inte

”domedagen”, som många har trott. Ordet ”dag” avser i detta sammanhang en period, en tid i Guds stora plan för mänsklighetens frörlösning och frälsning från synd och död.

Det finns olika tidsperioder, eller tidsåldrar, i Guds frälsningsplan, både före och efter Kristi första ankomst. Dessa har varit förberedande tidsåldrar under vilka Gud har utvalt och förberett dem som skulle samarbeta med Jesus under den sista perioden av den gudomliga ordningen, tidsåldern för Guds rättfärdiga rike, under Kristi styre. (Jeremia 23:5; Matteus 6:10). Det är då som Guds plan kommer att nå sin fullbordan genom de dödas uppväckelse och återställandet till fullkomligt liv för alla som då tror och lyder lagarna i Kristi rike.

Marta kände till denna sista tidsålder, eller sista dagen, i Guds plan, och att hennes bror och alla som hade dött då skulle väckas ur dödens sömn. Marta visste dock inte om det var detta Jesus menade när han sade: ”Din bror kommer att leva igen”, och Jesus förklarade inte heller direkt för henne vad hans omedelbara avsikter var. I stället svarade han: ”Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig, han skall leva, även om han dör; och den som lever och tror på mig skall aldrig dö.” (Joh. 11:25, 26). Genom att identifiera sig som ”uppståndelsen och livet” visade Jesus att han var den som skulle väcka alla döda på den yttersta dagen. Sedan, under riket, kommer han att ge evigt liv till alla som blir lydiga mot Guds principer och som vid den tiden helhjärtat har trott på honom.

Efter att ha försäkrat Marta om att mänskligheten skulle väckas till liv vid uppståndelsen frågade Jesus henne: ”Tror du på detta?” Marta svarade: ”Ja,

Herre, jag tror att du är Kristus, Guds Son.” (Joh. 11:26, 27). Marta förstod, och helt riktigt, att Kristus, eller den utlovade Messias, skulle sändas till världen för att rädda mänskligheten från döden, och att detta skulle åstadkommas genom ett uppvaknande av alla de som sover i döden. Hon trodde att i Jesus fanns ”uppståndelsen och livet”.

Lazarus väcktes

Efter att Marta hade bekänt sin tro på Jesus som Messias och på hans förmåga att återuppväcka de döda, återvände hon hem och bad Maria att följa med henne för att möta Jesus, vilket hon gjorde. Jesu hjärta rördes av denna scen av sorg och stort förlust, och tillsammans med de andra grät även han. Sedan bad han att få se graven där Lazarus var begravd. Johannes 11:28–35

Stående vid graven bad Jesus att stenen framför ingången skulle rullas bort. Då protesterade Marta. Hon hade tidigare bekänt sin tro på att Jesus kunde återuppväcka hennes bror till liv, men nu tvivlade hon och sade till Jesus: ”Herre, vid det här laget luktar han illa, för han har varit död i fyra dagar.” (Johannes 11:39). För Jesus spelade detta ingen roll. Han var på väg att med Lazarus visa vad som i slutändan skulle åstadkommas genom gudomlig kraft för alla som har dött, och där gudomlig kraft verkar spelar det ingen roll om en person har varit död i fyra dagar eller i tusentals år; livet kan återuppväckas. Han som som Guds redskap skapade livet från början är fullt kapabel att återuppväcka livet.

Stående framför den öppnade graven, och efter en lämplig bön, ropade Jesus med hög röst: ”Lazarus,

kom ut.” (Joh. 11:43). Det är intressant att notera vad berättelsen inte säger. Den säger inte om Lazarus att han hade gått till himlen och återvänt. Lazarus hade inte gått till himlen. Den säger inte att han hade hamnat i en avgrund av evig tortyr i ” ” och befriats från plågan. Det finns ingen avgrund av evig tortyr.

Berättelsen säger att när Jesus ropade: ”Lazarus, kom ut ... kom den som var död ut.” Lazarus, ”den som var död”, hade väckts ur dödens sömn. Befriad från sina gravkläder umgicks Lazarus och återförenades med sin familj och sina vänner som han hade gjort tidigare. Återuppväckt till liv var han varken ett spöke eller en ande. Han var samma Lazarus som förut. Han var glad över att vara vid liv igen, och hans familj var glad över att ha honom tillbaka.

”Förvånas inte”

Vid ett tidigare tillfälle, när Jesus talade om de dödas uppståndelse, sade han: ”Förvåna er inte över detta, ty en stund kommer då alla som är i gravarna skall höra hans röst och komma ut, de som har gjort det goda till livets uppståndelse, och de som har gjort det onda till domens uppståndelse.” (Joh. 5:28, 29). Här försäkras vi om att precis som Lazarus kallades fram ur graven, så kommer alla döda att kallas fram vid den allmänna uppståndelsen.

Vi noterar att Jesus här också talar om två allmänna grupper i uppståndelsen – de som har gjort gott och de som har gjort ont eller har underlåtit att göra gott. De som har gjort gott omnämns i vers 24 som ”de troende” i den nuvarande tidsåldern. Dessa kommer inte att ställas inför framtida dom, ty de klarar sin prövning framgångsrikt i det nuvarande livet.

Eftersom de har gjort "gott" genom att tro och troget följa i Jesu fotspår, har de visat sig värdiga att kallas upp från döden till en uppståndelse av "liv" vid ". De som inte på detta sätt har visat sig värdiga väcks upp från döden och ställs inför dom, ty deras uppvaknande kommer att äga rum under världens tusenåriga domedag. Apg 17:31; 2 Pet 3:8; Upp 20:6

Det grekiska ordet som översätts *med "dom"* i Johannes 5:29 är "*krisis*". Alla som nu inte visar sig värdiga livet kommer att ställas inför en kris när de väcks ur dödens sömn. De kommer då naturligtvis att bli fullt upplysta om vad det handlar om. De kommer att ges möjligheten, baserat på full förståelse, att acceptera den livsförsörjning som skapats för dem genom Kristus och att lyda lagarna i hans rättfärdiga rike, som då kommer att styra hela mänsklighetens angelägenheter. Om de accepterar och lyder, kommer de att återställas till fullkomlighet i det mänskliga livet och leva för evigt. Detta kommer att vara deras fullständiga uppståndelse. Om de inte accepterar och lyder, kommer de att återföras till döden. Om den tiden sade Petrus att de som inte lyder "kommer att utrotas fullständigt" bland folket. Apostlagärningarna 3:23

De troende i denna tidsålder, som har visat sig värdiga att leva och regera med Kristus, kommer att uppstå i uppståndelsen till "härlighet, ära och odödlighet". (Romarbrevet 2:7). Odödligheten ses alltså inte som en inneboende egenskap hos människan, utan som en härlig belöning som erbjuds dem som är villiga att lida och dö med Jesus för att de ska kunna leva med honom. Som medarvingar till Jesus i hans rike kommer dessa också att vara meddomare tillsammans med honom under den

domstiden. 1 Korintierbrevet 6:2;
Uppenbarelseboken 3:21; 5:10

Vilken lycklig fullbordan av Guds plan detta kommer att bli! Syndens och dödens välde, som orsakades av Adams överträdelse i Eden, ska inte vara för evigt. Alla som har dött under denna långa period av gråt ska väckas och ges en individuell möjlighet att lyda Guds lagar och leva för evigt på jorden.

Detta är ett härligt hopp för mänskligheten, och Guds profet David uttrycker det symboliskt och vackert. Vi citerar: "Säg bland folken: Herren regerar. Världen är fast grundad; den kan inte rubbas; han skall döma folken med rättvisa. Låt himlarna jubla, låt jorden glädjas; låt havet jubla och allt som finns däri. Låt fälten jubla och allt som finns på dem; låt alla skogens träd sjunga av glädje. ... Han kommer för att döma jorden. Han kommer att döma världen med rättfärdighet och folken med sin trofasthet." (Psaltaren 96:10–13). Ja, det finns liv efter döden, för genom gudomlig kraft kommer de döda att återuppväckas till liv. Detta är det stora hopp som erbjuds oss i Guds ord.